

Sik. 1.

A. Rety.

Lauluja

Suomen Neitoisille.

Spänked

Lauluja

Suomen Neitoisille.

A. R—n

tekemä.

A. Rinty

Helsingissä,

J. Cederwallin kirjasto,
1850.

Journal

des

Imprimatur:

Herman Molander,

©

Verlag
J. Neumann, Neudamm
1880.

Suomalaisen
Kirjallisuuden Seuran Wiipurissa
Toimittamia.

Pauluja Suomen Neitoisille.

Commissar

der Kaiserlichen Hofkanzlei

in Wien

Erhöchtes Wohlgeboren

Aluehasto.

Sivu.

1. Nuorelle Nuottarelle	9.
2. Suomi	13.
3. Paaksofeni	15.
4. Nuoren ystävän haudalla	17.
5. Matkusta haudalla	19.
6. Syfy-ilta	21.
7. Ehtoolla	24.
8. Kuutamolla	26.
9. Kuu	28.
10. Armaani haudalla	30.
11. Huoli	31.
12. Syfyllä	33.
13. Matkalintu	35.
14. Pääskyiselle	37.
15. Joutsen	40.
16. Lasta liefuttaisfa	42.
17. Narre	45.
18. Poikaiset	48.

19.	Drivon fujerrus	52.
20.	Kirkkomaalla <i>h. gra.</i>	56.
21.	Warpuisfelleni <i>B-g.</i>	58.
22.	Walittuni	61.
23.	Kafastetulle	63.
24.	Toinen	65.
25.	Ikäwöitsewä	67.
26.	Uskotoin ystävä	68.
27.	Kultaansa warowa	69.
28.	Jäinen	71.
29.	Salainen waiwa	73.
30.	Työwirsi	75.
31.	Santajaiset	76.

28.		7
30.	<hr/>	10
31.		11
32.		12
33.		13
34.		14
35.		15
36.		16
37.		17
38.		18

Kullekin

Isänsä maata ja äitinsä kieltä
wilpittömästi rakastawalle

Kansalaiselle,

waan erinomattain

Maamme Reitoisille,

Omista

nämät nuoruutensa alkufokeet

Suomen kielen harjoittamisessa,

anoen suosiollista vastaanottoa

H. R.

1.

Nuorelle Runottarelle.

Mä kuulen laulus aamuin,
Ne kuulen illoinkin,
Ja yhtä selwät aina
Ne soitwat korwihin.

Runeberg.

Paula, laula lintuiseni,
Venoiseni pääskyhiseni,
Kultasuu, hopia kieli!
Wisertele wirsiäsi,
Kamilla ajan kuluksi,
Illoilla huviksi muille;
Laskettele laulujasi,
Soittojais suloisimpia
Runojais ruifuttamia.

Laula, laula lintuiseni,
 Pienoiseni pääskyniseni,
 Vuosia wajenewic,
 Kuukausia kuluwia,
 Päiviä pakenewia,
 Somasti soluisewia.

Laula raukka rakkautta,
 Niistele ystäwnyhtä,
 Kaipaele kadonnutta,
 Kujertele kuollehetta,
 Walittele wajonnutta,
 Hywäele hylättnä,
 Etjiskele eskynyhtä,
 Glahduta itkemyhtä,
 Lewotointakin lohduto.

Pian pääset, pääskyniseni,
 Wuoroštasi waiwoištasi,
 Täällä wähän oltuasi, —
 Pian laulusi lopetat,

Glowirtefi lhanat,
 Koska waiwut, warpuiseni,
 Turpehesen tuutumahan,
 Nurmehen nukahtamahan.

Pian suusi sammaloituu,
 Kieleis kwiwistuu kokohon,
 Kuin sä wiimein kannetahan,
 Saksä asetetahan,
 Kankahasen kaiwetahan,
 Multahan mutistetahan.

Mutta kuule, kultaiseni,
 Pienoiseni pääskhyiseni,
 Ele lennä lentimilläis,
 Sirahuta siipisilläis,
 Rowin korkeelle kohoaa,
 Pyri pilwihin peräti,
 Tarkottele taiwahasen.

Soittele sä formillasi,
 Kantäele äänelläsi,
 Rajahtakoon kanteleesi,
 Kuulufoon waan kulkkuisesi
 Noille Suomen Neitoisille,
 Noille kullille koreille,
 Noille maamme mansikoille !

2.

Suomi *).

Di Suomi! sä kaunis, sä ihana maa!

Sä mulle olet suloinen aina,

Ja waikka oloin olisi kuinka kaukana,

Niin Suomea sydämmeni kaipaa;

Suomesä elää ja kuolla tahdon mä,

Sloinen ja raitis on Suomen elämä,

On onnea kaikille täällä.

Di Suomi! sä kaunis, ihana kukkainen,

Sä mieluisin kaikista maista!

Sydämmeni hala'a sua, herttainen!

Ei kuksaan ole maata samanlaista.

---

*) Lauletaan kuin: "Ach! Bermeland du sköna,
du herrliga land" &c.

Jos Onneni weisi mun maihin kaukaiisiin,
 Niin Suomeen mä kuitenki tulen takaisin,
 Siell' oikean onneni löydän.

Vemmettä ei puutu Suomen rinnoissa,
 Rakkaus sydämmissä palaa,
 Noi Pohjolan neidot — noitten parissa
 Sydän ja mieli olla halua.

Jos veikkoinen! mielinet ottaa towerii,
 Niin valitse itsellesi Suomen tyttärii,
 Et kadu sä kauppaasi koskaan.

Ja Suomen niemen poika on niin rotewa,
 Ei mitään hän maailmassa pelkää,
 Hän on pulskea, potra ja muuten kätewä,
 Ei vihollinen pane häntä selkään.

Isänsä maa on hälle rakkahin maa,
 Suomi hälle ainiaan wahwa satama,
 Kyll' Pohjola poikansa suojaa.

3.

Laaksoiseni.

(mukailema Sakjasta).

Mä tiedän laakson, sinne mielein palaa,
 Siil' ruusun kaunihimman siellä näin,
 Ah! siellä, siellä sydän olla halua,
 Siil' siellä asuu paras ystäväin;
 Eloni ihanimmat hetket wietin siellä,
 Waikk' nyt on kaiikk' iäksi muuttuneet,
 Mun ystäväin elääpi tosin vielä,
 Waan kulta-ajat owat kadonneet.

Mä tiedän talon tässä laaksoisessa,
 Siell' hänen ensikerran kohtasın,
 Kalliilla liitoll' isän majaisessa,
 Mä ystävänsä olla lupasın;

Siell' sydämmeni haawan ensimmäisen
 Sai koetella — sitä murhehdin;
 Waan ah! sen ajan kultaivanaisen,
 Mä ikuisesi: kyllä kadotin.

Mä tiedän sydämmenki uskollisen
 Siell' aina kohtahani löytäwain,
 Jos saanen joskus mielen murheellisen,
 Niin heti riennän luoksi ystävään.
 Tolla suostun onneheni täällä,
 Waikkapa oisi miten wastoinen;
 Sill' onnellinenhan jo oon maan päällä
 Kuin mull' on ystävä uskollinen.

Mä tiedän haudan siinä laaksoisessa,
 Kus' rakkauteni sai alullen,
 Monesta waikk' on folkko maan pomeessa,
 Mä siell' lewätä toki haluilen,
 Sill' kuollo kullastain ei eroittane,
 Hänen omansa oon mä iäti,
 Ei muu haudassa mua rauhoittane,
 Kuin: panka armain wiereen kaiteti.

4.

Nuoren ystäväin haudalla.

Warhain kukka kaswawainen,
 Ruusuinen kukoistawainen,
 Kuolemalta kohdattiin,
 Tuonelahan temmattiin.

Rakas olit rakkahani,
 Minokainen armahani!
 Miksiä menit manalaan,
 Jätit minun suremaan?

Ryynelillä kultaištani
 Istawoin mä, armastani,

Uina aäti hautahain,
Siks' kuin pääsen majahain.

Uepä'ä nyt ystäväni,
Kyll' sun toivon näkewäni,
Koska nousemm' yhtenä
Viimeisenä päivänä.

Sitten olet totisesti
Mun omani ikuisesti,
Silloin saamme pelota
Mutuuttamme nautita.

5.
Miatuksia haudalla *).

Ah! pian ikäni kuluupi,
 Kuin pisarainen meressä;
 Ah! pian loppu läbeneepi,
 Ja hauta ompi edessä.

Ah! pian kuollo kuuwajaapi,
 Mun kyneleni katkerat;
 Kuin filmäni hän ummistaapi,
 Niin päättyy waiwat waifeat.

Lepoon, ah! pian suloisehen
 Mä pääsen haudan powessa,

---

*) Anna Maria Lenngrenin mukaan.

Uneen kuin wainun ikuisen,
Ja muutun mullaks' haudassa.

Mutt' silloin koska kuolon tuska
Mun ahdistaa pi peräti,
Niin anna Isä! mullen usko,
Ett' olen lapses iäti.

Ah! koska äänell' waipurwalla
Nimees awuffi huutanan,
Ole kädellä auttawalla
Mull' silloin Luoja armoinen!

6.

Syksy ilta. *)

Miks' yhä huokaelet haikeasti

D sydämmeiin?

Miks' yölläkin walitat surkeasti,

Miks' kuulen ruiuttawais ainoasti,

Et' ole iloinen?

Wai suretko sä hetkii kulumia

Täsf' elossä?

Tai muisteletko aikoi ihania?

Wai kauhistutko Luojan laitoksia,

Et' wainumm' mullassä?

---

*) Runebergilta, mukaeltu.

O! muista miten lintu lauleskeli,
Eip's surenut.

Kuuluupi metsikössa peipon kieli,
Sanoppa? surrafo siis hánki mieli
Kosk' hán ei waiennut?

Penteli kuffaperho aamuisilla
Paa'ksoisessa,
Waan waipunut hán oli jo ehtoolla,
Kuo'loo hán tof' ei kohdannut pelolla,
Waan nukkui rauhasssa.

Halkeewat kalliutki aikansa,
Puut lahoaat;
Sinunki tuoni tempaisee ritaansa,
Sá tyhmá, kus'sa wáltát nuoliansa?
Sill' káikki katvaat.

Ken ompi toki lohduuttelias?

Ken päästäwi

Sun fuollosta, on auttelianasi?
 Sun huutos ei kervennä waiwojasi,
 Siis ole ääneti!

Glolla nauti tämän korwen mannaa,
 Waikk' hetkeisen,
 Elekkä murhemuotoakan kanna,
 Elekkä kruunuasi pojese anna,
 Niin pääset taiwaasen.

Siell' yläpuolla tähtii kiiluwia,
 On kotosi.

Me kaikki, kaikki oomme kuolewia,
 Ja manalaan olemme waipurwia,
 Siellä on onnesi.

Ele sä säiky fuollon kutsunusta,
 Odota waan;
 Pelastaa fuollo sinun orjuudesta;
 Sá kirkkahana nouset maan powesta,
 Autuutta nauttimaan.

7.

Chuoolla.

Ah, aurinkoinen kultainen!

Jo wainen wainut taas,

Mits' joka ilta, herttainen,

Sä peität kasvojas?

Wai onko olo maailman

Katsella kamala?

Elo parempi tuonelan

On warmaan sinulla.

Ah, jospa siivret lintuisen

Nyt mulla olisi,

Mä beti luokses' lentäisin,

En maasta huolisi!

Mutt' tähtyy vielä alhaalla
 Tytä olemaan,
 Siksi kuin Taimon Jumala
 Mun forjaa tuonelaan.

allanilla hienon aistittu
 naamolo hienon
 alomus, noomio, siun
 unalomus aistittu

8.

Kuutamolla. *)

Ah! miten loistaa
 Kuu tuolla kulkieksaan,
 Ytimeän poistaa
 Taimoa kiertäeksään.

Murehen nuolet
 Kaikk' ovat taittunehet; —
 Surut ja huolet
 Unehen waipunehet.

Miksikääs maassa
 Hyörimme, pyörimme me?

---

*) Lauletaan kuin: "Stjernorna blinka", etc.

Täällä ajassa
 Tuska on osanamme.

Katsokaat weikot
 Taimahan kauneutta;
 Miksikäs heikot
 Kaihotte rikkautta?

Kaikkipa totta
 Näemme katoawan,
 Kuolema ottaa
 Waikk' emme antaisikän.

9.

Kuu.

Ah! mikä taitaa olla muu
 Parempi katsella,
 Kuin tähdet ja toi kirkas Kuu
 Ylhäällä Taimolla.

Mun mielein rientää maasta pois
 Kuin tutkin Taimasta,
 Enää en täällä olla sois;
 Kosk' pääsnen waimasta?

Mä olen täällä kulkewa
 Kuin outo muinoinfi.
 Kosk' löydän majain matkaawa?
 Kosk' woiwun wihdoinfi?

Ei mulla täällä iloa
 Do rauhall' kuitenkaan;
 On yhäti waan surua
 Ja huolta ainiaan.

Mä olen täällä yksinäin
 Kuin lintu koveressa,
 Kun pois on ainoa ystäväin
 Maan mustan poveressa.

Ah! hauta mullenk' parempi
 Nyt kyllä oliji,
 Ja kuolla onni suurempi,
 Kuin kankaan luuliji.

Näin ajatteli matkamies
 Kulkeisssa illalla;
 Ah! moni miettii kufaties
 Samalla tavalla.

10.

Armaani haudalla.

Kas! tuossa lepää kultain
 Maan mustan powessa,
 Ja ruusut peittää mullan,
 Maatessaan haudassa.

Hän ainoa ruusuin oli
 Täällä murheen laaksoissa,
 Waan seki warhain kuoli
 Parailleen kasvaisa.

Ah! jospa minä voisin
 Nostattaa armaani,
 Flopa mullai oisi,
 Hän oisi ruusuni.

Suoli.

Kuultuani satakielen
 Lauleleman ulkona,
 Paikalla mun muuttuu mielen',
 Soisin olla lintuna.

Nähtyäni wainolla
 Lampaan wuonat iloissaan —
 Heti soisin itsek' olla . . .
 Glää — niin kuin heki waan.

Mikäpä's mun mieltäin kiiwaa,
 Sydäntäni surettaa?
 Suoli suuri mua waiwaa,
 Murhe musta murettaa.

Taa — se synnyttäapi suotta
 Mulle monta surua;
 Mutta huoli myöski tuottaa
 Mulle monta onnea.

m...
 ...

12. ...

...

Sykylä. ...

...

Ah! kadonneet on kultaiset
 Kesäisen aikaiset;
 Jo ilmat ovat myrskähiset
 Ja päivät pilwiset.

Ei armas aurinkoinenkaan
 Säteillään lämmitä,
 Enää ei Taiwan linnutkaan
 Namuilla wiserrä.

Ah! kesä oli ilonain
 Namulla noustesfain,

Hän oli huwituksenain
 Yöläki maatesfain.

Oh! miksis kesa kulkani
 Niin katosit pian?

No! wieläköhän, armaani,
 Mä sua nähdä saan?

Oh! miksis kesa kulkani
 Niin katosit pian?
 No! wieläköhän, armaani,
 Mä sua nähdä saan?

Oh! miksis kesa kulkani
 Niin katosit pian?
 No! wieläköhän, armaani,
 Mä sua nähdä saan?

Oh! miksis kesa kulkani
 Niin katosit pian?

hättörö ölmö

hondö nint' öllö

ömmöör öllö

13. ömmöör ömmö

ömmöör ömmö

Matka lintu.

Terwe! lintuinen,
 Wai jo Pohjoinen
 Sinun taas tänne toi!
 Warsin pääskynen,
 Pieni perhoinen
 Kotonsa Suomeen loi.

Di! sä fultainen,
 Kuinka suloinen
 On laulus oksalla.
 Wisertele waan
 Yli Suomen maan
 Kauniilla tawalla!

Paula wirttäsi
 Siks' kuin äänesi
 Jäksi waipunee.
 Tuoni tempaa pois
 Silloin kuin et sois,
 Ja suusi raukenee.

Kainuun kullainen
 Kainuun kullainen
 Kainuun kullainen
 Kainuun kullainen
 Kainuun kullainen
 Kainuun kullainen

14.

Pääskyiselle *)

Si! pääsky, lintu pienoinen,
 Sä riemu rinta kaunoinen!
 So taasen tulit pohjolaan,
 So taasen löysit meidän maan.

O, tuttu mulle vanhastaan!
 Sun ääntäis taas maa kuulla saan;

---

*) Muistaaksemme jo ennen painettu "Dulun wiik-
 kosanomissa", mutta koska emme ole sen koom-
 min kuulleet hänestä puhuttawankaan sitä wähem-
 min käytettävän, niin estääksemme näin suloi-
 ja kaikin puolin ihanata suomalaista weisua to-
 ki kokonansa häviämästä, olemma sen tähän
 muiden mukaan liittäneet, josta tefiansä ei pahet-
 sune. Toimitus.

Moh! terwe, terwe tultuas,
 Sã ystävämme armias.

Sã kauno-fieli, kulta-suu!
 D! kuinka laulus luonniistuu,
 Kuin lennät ilmaš' liehuten
 Ja riemu-wirttä weisaten.

Min wuofsi pääšky pohjolaan
 Sã riennät? oi! sã riennät waan
 Sen kauneutta katsomaan,
 Sen ihanuutt' imehtimään.

Sen laškot, salmet, saarifot,
 Sen kuusifot, sen koiwifot,
 Sen kukkaset koreudessaan;
 Et löynny, pääšky wertojaan.
 Sen taiwas ehto'kullasnaan,
 Sen aamuruško loistosnaan,

Ne toi sun, pääsky, pohjolaan,
 Ne sai sun tänne lentämään.

Sun pohjolaassa herttainen,
 Dn rakastella rauhainen;
 Sun täällä on hupa ollakseis
 Ja armas aikaellakseis.

15.

Joutsen *)

Ruškoisen pilven pientareelta
 Laskeksen joutsen iloissaan,
 Ja lensi järven rantuelle,
 Rupeksi siinä laulamaan.

Kuin' Pohjoinen on ihanainen
 Kuin' taiwas täällä kaunoinen,
 Sen päivän valo kirkkahainen
 Ei waiwuttele unehen.

Kuin' warjoaki saapi täällä
 Koivujen, leppäin turwisfa;

---

*) Runebergilta, mukaeltu.

Kaikk' salmet säihkyvät sätehillä
Ja wilmas ompe aalloissa.

Se ompe aiwan onnellinen,
Kell' täällä lienee ystävä;
Täällä usko ompe pysyväinen
Ja lempi täältä kotoa.

Näin aaltoisilla uiskennellen
Sulosti kuului laulaman,
Ja armaallensa kuiskutellen
Somasti sangen sanovan:

Et surra huoli, ett' iäksi
Ei kestä näitä iltoja;
Etk' luule lemmen maksavaksi.
So koto vuosifatoja?

16.

Lasta liefuttaisfa.

Mafoa'paš marjaiseni!
 Tuutu, tuutu kultaifeni!
 Waiwu, waiwu warpuiſeni!
 Muku kulta nuppuiſeni!
 Ma ſun waiwutan wa'ušfa,
 Helkhyttelen helmoifessa,
 Heijaelen, heiluttelen,
 Kätkyessä kätkeškelen,
 Kärpäiset pois karkottelen,
 Huiwillani huiškuttelen,
 Katan kaulawaattehella.

Viel' on aika maataksesi,
 Lapsi uneksiaksesi,

Veivosein lewätäksefi; —
 Pian, kultan! kuluwat
 Sulta unesi suloiset,
 Ujat toiset aukenewat,
 Koska huolet huomenešta,
 Murehetki murkinasta
 Sännäilewät sybántäsi,
 Tuskat tulewat tuhannet
 Waiwatki monennäköiset.

Enkelitki ihanaiset,
 Taimon kansat kaunokaiset,
 Gloilewat, hymyilewät,
 Ympäriilläis lentelewät,
 Pienoistani peittelewät
 Warpuištani warjelewat.

Mafoa'pas marjaiseni!
 Tuutu, tuutu kultaistani!
 En mä wäsy weisaamasta,

Herkeäk'ään heijaamasta,
Kullallein fujertamasta,
Eapselleni laulamasta.

Kina olet armaiseni,
Mulle kalliš kultaiseni,
Olet oma omenani,
Kuolemašsa, tuonelašsa,
Haudan muštanki poverša.

17.

Marre.

(Satu.)

Muinen ukko makasi
 Kuolinvuoteellansa;
 Lapset luokseen manasi,
 Puhui kuollessansa:

”Pellošsamme ma’annee
 Marre sangen suuri;
 Ken sen ylös kairwanee,
 Dmpi rikas juuri.”

Enempää ei sanonut,
 Sillä puhe’ puuttui;

Uani oli waiennut,
Mullaks' uffo muuttui.

Tuskin oli haudassa
Heidän wanha isä,
Kuin jo lapset pellossa
Penkoivat hiesä.

Päivät, nyt nyt kaimettiin
Koko pellon maata;
Paikat kaikki raiwattiin,
Waan ei fuulu aar'tta.

Lapset sanoit surussa:
"Jo nyt isä petti,
Ei oo aar'tta pellossa,
Meille tyhjän jätti.

"Niinpä isäwainamme
Emme saata luottaa,

Turhaan meni waiwamme
 Kaiwettiinpa suotta."

Mutta ensi suwena
 Näkiwät he kumman,
 Pelto kasvoi tuhona,
 Saiwat aika summan.

Tästä waista näkiwät,
 Ett' isä puhui totta;
 Kuten maata kynsiwät,
 Saiwat rikkautta.

18.

Poikaiset *).

Mä muistan ajan muinain
 Ja sen kuin eileisen,
 Kuin rauha täytti rinnan
 Ja ilo askelein;
 Synti ei saanut sias
 Eik' murhe minusa,
 Baan läksyin lu'ettua
 Menoin oit mieluisa.

Suusfani oli ilo
 Ruumiissa raittius,

---

*) Lengrenin rouvalta, mukaeltu.

Sielussain asui sulo
 Ja hymän halaus;
 Kaikk' riemulliset pojat
 Oliit koht' veljeni,
 Sisfoni nuoret neidot
 Ja ämmät äitini.

Redot mä muistan myöskin
 Joit' muinen kiideltiin;
 Jois' towerinein juoksin
 Ja miehels' kiiteltiin;
 Ne monet pila-menot
 Kesillä kauneilla,
 Lakisfa pienet perhot
 Ja puna poskilla.

Ei säädyn eroituksa
 Ollut meill' konsana,
 Herroja halwemmista
 Ei wieroitettuna;

Gloſſa, riehunnossa
 Se meistä parahin,
 Kuin jaloiltaan ois nopsa
 Ja voitoss' wäkewin.

Totuudell' tuomittihin
 Wiat ja ansiot,
 Suonihin kawalihin
 Ei kukaan antainnut;
 Köyhänki kerjäläisen
 Woitollen riemuittiin;
 Kumoi kuin kuninkaisen,
 Niin tuollen iloittiin.

Kyll' walitukset kuultiin
 Sydämmen surusta,
 Jos lyötiin eli luultiin
 Ketään towerista;
 Ihana oli iloin
 Palaantunehelle,

Uinon palani ja'oit
 Sil' surulliselle.

Mutt', weikot nuoruutemme!
 Mita on muuttunna;
 Teitä en enää tunne,
 Te etten minua;
 So mieheks' joutunehet
 On pojat muinaiset,
 Niistästä riitaunnehet,
 Wiroista wihaiset.

19.

Orwon Fujerrus.

Mitäs laulelen poloinen,
 Minä kurja fujertelen,
 Wiheljäinen wisertelen,
 Walittelen waiwahinen,
 Kuin on surma suun owella,
 Tuoni tuima toiwolla,
 Kowa onni odotella.

Paulan raukka ratokseni,
 Wisertelen wirkukseni,
 Paulanpahan lampaalleni,
 Kujerran karitsalleni,
 Weisaelen weikolleni,
 Sirkuttelen siiskolleni.

Sätti minut isäiseni,
 Pojes luopui emoiseni,
 Vanhempani wierähtiwät,
 Turwaajani tuikahtiwat,
 Tuonne tuonelan tupihin,
 Mustan manalan majoihin.

Ei oo mulla ystäwätä,
 Ei totista toweria,
 Solle suruni sanoisin,
 Waiwani walitteleisin,
 Murehein murenteleisin,
 Sydämmein selitteleisin.

Yksin elän, yksin kuolen,
 Yksin tuikahdan turpeesen,
 Yksin kul'en kuolemahan,
 Menen yksin manalahan,
 Tulen yksin tuonelahan.

Tätä laulelen poloinen,
 Tätä raukka ruihuttelen,
 Itäwisäni wiserrän,
 Huolisäni näin hyräilen,
 Ollen outo mieron teillä,
 Yksinäni ystävättä.

Tule Vuoja turwikseni,
 Tule taiwainen Isäni,
 Kuule kurjan kujerrusta,
 Baiwahisen walitušta.
 Suojele sä suojatointa,
 Warjele sä wiatointa,
 Dpettele orpolasta;
 Etten joukkohon tulisi,
 Parihin pahan kucisten,
 Seuroihin jumalatointen.

Isättömän oo isänä,
 Warattoman wanhempana,

Saattaja oo saamattoman,
 Minun surjan fulettaja,
 Heikon lapsen taluttaja,
 Tään maailman mantereella.

Korjaa viimeinki kotiisi,
 Nuta autuuteen minua,
 Taimahan taloon taluta,
 Runniahafi fuleta.

20.

Kirkkomaalla *).

Kirkkomaalla käytkennellä

Halajan ma wálistá,
 Elon myrskyn perástä;
 Rauhainen on olla siellä,
 Sen má sanon todesta.

Ístuskellen turpehilla
 Mietiskelen eloain,
 Muistan myöski fuolloain;
 Sydán tunnoill' iloifilla
 Täytyy, — tunnen onneain.

---

*) A. M. Lemngrenin mukaan.

Pelkäämättä, säikkymättä
 Katson kuollon tekoja,
 Enkä muista waiwoja;
 Tuntoni on ääntämättä,
 Eikä mua soimaja.

Ilon, sulon ihanimman
 Tunnen tässä yksinäin,
 Koska tiedän löytäväin
 Mieki lewon suloisimman,
 Koska pääsen kotiain.

21.

Warpuiselleni.

(Runebergilta).

Tolla warpuisein sua ma hoidan,
 Ja luen wälittäin
 Ah! kyynelillä siemeniä noita,
 Soit's noukit kädestäin.

Sä oot rakas mull', waikka höyhenesi
 Ei loista kultana,
 Mä tunnen, warpu! sinun sydämmesi,
 Waikk's olet mykkänä.

Pufusi musta on kuin yö, ja kieles'
 Luonnoštaiš todistaa,

Et wiserrá, etk' laula niinkuin weljes',
 Sá voit rakastaa waan.

Kumaks' sun moni moittii, ihmetellen,
 Ett sua rawitsen,
 Mutt' olethan sá hellá, uskollinen —
 Mitás sittä tarwitsen?

Kuin pilkkoawat muut sua pu'ultas',
 Sá mulle hymyilet;
 En hõyhentá antaisi ruumihiltas' —
 Mitás sá arwelet? —

Ylistelemát pääskyn wiserrystä,
 Ihailten peippoista;
 Mutt' sydämmeni etsii ystäväistä
 Siweáluontoista.

Kuin istut siewáisesti kädelläni
 Ja olet iloinen,

Kyll' warpu! palkit silloin waiwojani,
 Kyll' olet kaunoinen.

Mutt' ah! sinäi katoowa kerran olet,
 Eloš on lyhyinen;
 Mä haudalleis pudotan, koskas fuolet,
 Kufan ja kynnelen. —

22.

Walittuni.

(Mufaisema).

Tunnettenkos armasta,
 Minun kultaruusuista,
 Joka mulle walitsi
 Dnni morsiameksi?

Hän on wirkku luonnostaan,
 Ihana myös kaswoiltaan,
 Jos ken hänen näkisi,
 Het' hänehen mieltyisi.

Sinifilmä, kultasuu
 On hän niinkuin palmupuu,
 Joka aina kohdastaan,
 Hedelmäipi aikanaan.

Eipä waan fukoistawaks',
 Mutta myöskin wiisahaks',
 Luoja ompi kultani
 Luonut, ihanaiseni.

Hän ei ole vanhakaan,
 Jos ei warsin lapsikaan;
 Kelpa'aa se awioon,
 Mies ei tule wahinkoon.

Eipä löydy kelläkään
 Sellaista sydäntäkään;
 Sen on hän jo jakanut,
 Mull' omaffi antanut.

Urwahatten kuki sen
 Miten minä iloitsen,
 Koska ferran armahain
 On iäti omanain.

23.

Mafastetulle.

Rakkahani! rinnallasi
 Tloni waan saawutan,
 Kuin mä tullen wastahasi,
 Surun silloin kadotan.

Sydämmessäni sä olet,
 Waikka oomme erillä,
 Tule! poista surun nuolet
 Muodollasi somalla.

Topa syttyi sydämmeni,
 Kuin ma sinun ensin näin,

Uina sitten, ystävänä!
 Olet sinä filmisäin.

Sen, ku sua rakastaapi,
 Sunnet sinä warmahan,
 Hän sinua waikuttaapi
 Hänehen uskaltamaan.

24.

Toinen.

Ah! sydämmeni palaapi,
 Sua, armahain, halaapi
 Saada nähdä pikemmin.

Sinä olet ruusuiseni,
 Mesimarja kaunoiseni,
 Edestäsi fuolenki.

En sinusta luovu koskaan,
 Waikka koko mailma noskaan
 Wastoin meidän liittoa.

Koska vihdoin äänein waipuu
 Tahdon, ystäväni, taipuu'
 Sinun kultarinnoilles.

Siinä löydän lohdutuksen,
 Tuskiisani huojuksen,
 Kuollon kovan kourissa.

25.

Stäwöitsewä.

Tulisi pa talwi ja meri meniä jäähän,
 Pian oisin murheeni heittäwä,
 Ystävänä tulisi rientäwä,
 Meren yli likeniä hiihtäwä.

Mutt ah! kun en pääse meren yli raukka
 Matkat on edessäni aaltoiset,
 Oisi pa kotkan lentimet,
 Totta meri jäisi ja aaltoiset.

Ystävänä seilailee vierailta mailla,
 Enkä tiedä tullee ko takaisin,
 Ah! jospa vielä häntä näkiäin
 Mielellänä hautahan meniäin.

26.

Uskotoin ystävä.

Tuolla kuulen ruifuttawan
 Pienen linnun oksalla,
 Surkeasti valittawan,
 Itävä on raukalla.

Kumppani on kulkenunna
 Pojes meren äärihin,
 Ystävä on eronnunna,
 Mennyt toisen pariin.

Kamala on furjan olla
 Yksin täällä laaksoissa,
 Kolkko yksinäisä huolla,
 Yksin kuolla surussa.

27.

Sultaansa warowa.

Missis kultain waifenet,
 Et ole niinkuin eilen?
 Missis armain pafenet,
 Kuin sua puhuttelen?

Bai on sydän palawa
 Jo sulta kylmettynyt,
 Simäs kaunis halawa
 Minulle tummentunat?

Etkös kultain luvannut
 Dmani aina olla,

Sa walallaſi wannonut
Mun kanssaniki kuolla?

Muista, armain, sanasi,
Konk's annoit mulle kerran,
Ett's pitäisit walasi,
Eulohon asti Herran.

Nyt sä muutuit kohtahain
Kuin oisin outo sulle,
En luullut sitä, armahin,
Ett's kylmenisit mulle.

Et sä usko ystäwain
Kuin kallis olet mulle,
Dijin walnis elämäin
Jaks' uhraamaan sulle.

28.

Jäinen.

Heelmät lankee, — pian sängen

Kuusun kukat valistuut;

Lehdet puissa — niemukkeissa

Kokonansa lafustuut.

Mutt' ei ilma — sinisilmä

Muutu kuollon teoista;

Taiwon tähdet — ei ne lähde

Koskaan pojes sijoista.

Nuorukaisuus — kaunokaisuus,

Neki kuollo turmelee;

Mutta toimi — aina poimii,
 Wiisautta wiljelee.

Waikka walpaat — ajan hampaat
 Raikk' tomuksi jauhawi,
 Rakkau'n nuoli — se ei huoli
 Kuollosta, se eläwi.

Durmaa luojaan — niin saat suojar,
 Tuolla taimon talossa!
 Ei, ei siellä — kuollo niellä
 Voi, — on siellä rauhasa.

29.

Salainen waiwa.

Mikähän palaa powessa,
 Sydäntäni syteleepi?
 Tuot' en taida tunnustella,
 En sanoilla selitellä;
 Suuhun sanani sulaisi,
 Sekä puuttuisi puheeni,
 Weisuni wetelät oisi,
 Pouluni lafästuisiwar,
 Wirret loppuisi wireät.
 Mutta jos sä neitiseni,
 Mesimarja lintuiseni,
 Soisit tuota tiedäkjesi,
 Kummia ki kuullakjesi,
 Mene, kulje metsämaihin,

Aina aštele ahoille,
 Tarhohinki tallustele,
 Kuusištoihin kurkištele,
 Siellä lintuiset sanovat,
 Wiserrellen wirkkasewat,
 Somasesti sopasewat
 Sulle korwahan koreesti,
 Mikä waiwana minulla,
 Suru suuri poloisella,
 Waiwa waikea paralla.

30.

Enö-wirsi.

Rakastaen ahkeruutta — wireyttä

Enötä tehkäm' ilolla;

Muistakaamme siskot, weljet, — suuret, pienet

Luojaa siitä kiitellä.

Elo, tahto, järki, mieli — taito, kieli

Dmpi meille annettu,

Wielä toimi, aika, retki — joka hetki

Luojaltamme siunattu.

Eiös meidän siskot näistä — armoitöistä

Pidä Luojaa kiittämän,

Nina yli väiwii, öitä — Herran töitä

Enämmest' ylistämän!

31.

Hautajaiset.

(Mukailema).

Kaukaa kuulin surukellon äänen,
 Kirkolle mä kansan käyvän näin,
 Nuorukaista murhekasvoilla
 Kantoivat paarilla.

Hautahan hänen nyt wajottivat,
 Kynnelillä häntä muisteliwat,
 Vanit ristin, muiston viimeisen,
 Haudalle pienoisen.

Kuin nyt kaikki oli loppununna
 Niensä kuki pois — mutt' seisattunna

Puuta vastaan oli nojaten
 Thana neitinen.

Siellä seisoi neiti surusansa,
 Viimein läksi haudall' murheisansa,
 Suuta annettua ruusulle,
 Pani sen haudalle.

Neiti itki haudall' katkerasti,
 Murhettien kultaä siihenästi,
 Kuin jo tähdet taivon pilkottiit
 Ja neittä walistiit.

Haudalta hän löyttiin aamuifella,
 Silmät kuivaneet jo poloifella,
 Käsilänsä ristin syleillyt —
 — Sydän oii kylmennyt.

Stunde werden die meisten
Ebenheiten

Siehe die mit
Wieder die
Ebenheiten
Stunde

Stunde die
Wieder die
Ebenheiten
Stunde

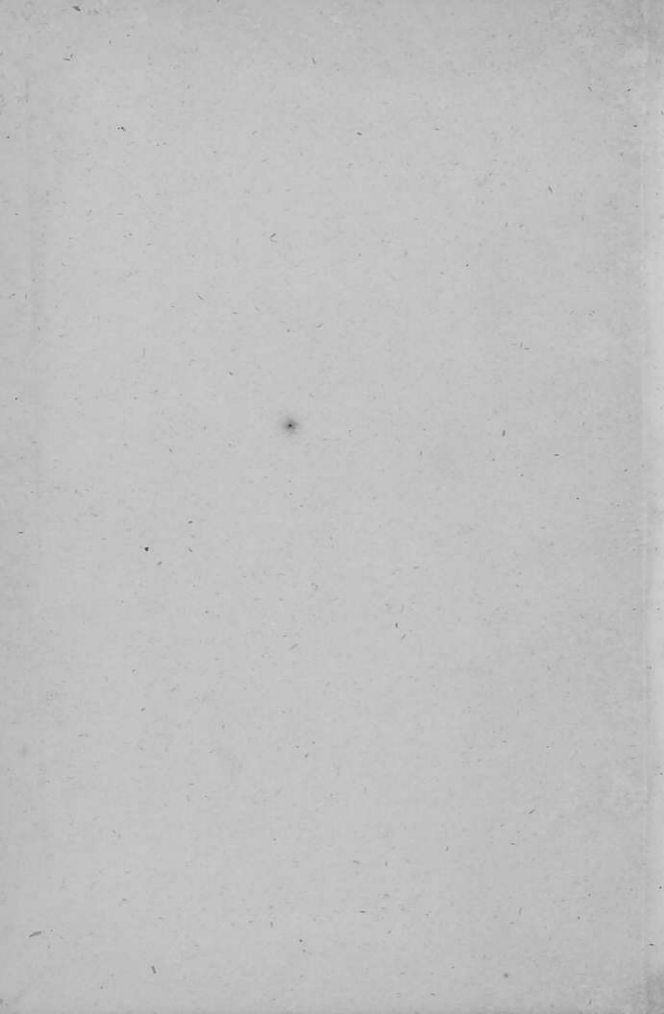
Stunde die
Wieder die
Ebenheiten
Stunde

~~Matſſaa 15 fop. hopy.~~

3-

318. X. 10.

Suom. Maanok. l.
Räty

KANSALLISKIRJASTO-KANSALLISKOELMA

120 101 9289

Hy B9734

